

Kolymbari, pas esențial în planurile Noii Ordini Mondiale

Cinstiți părinți, iubiți frați întru Hristos,

Când părintele Teodor mi-a telefonat acum două luni și m-a chemat la manifestarea de astăzi, m-am simțit onorat și am primit cu emoție invitația de a mă număra printre atâția aleși referenți, care dezbat un subiect atât de important. I-am spus însă că, nefiind teolog și subiectul va fi acoperit pe deplin din punct de vedere teologic și eclesiologic de către persoane mult mai specializate decât mine, eu am să încerc să abordez acest subiect dintr-o perspectivă mai largă. Fiindcă, bineînțeles, evenimentul de la Kolymbari se înscrie într-un plan universal mai larg, prin care instructorii Noii Ordini încearcă de câteva decenii să controleze planeta. Și printr-o nefericită ironie, tragedia națională a trădării extreme, care pare să atingă punctul culminant astăzi prin vânzarea Macedoniei noastre, este și ea parte a aceluiași plan mai larg.

Firește, nu consider că este nevoie să lămuresc, și cu atât mai puțin aici, termenul de Nouă Ordine. Amintesc faptul că termenul a apărut în anii '90 și în mod formal desemnează sistemul monopolist de conducere mondială, care s-a instituit după prăbușirea Uniunii Sovietice, rămânând atunci doar o singură superputere mondială. Desigur, noi folosim însă termenul în sens mai larg, care sunt sigur că tuturor celor de față le este bine cunoscut, și anume acela de plan de conducere mondială pe mai multe fronturi, care existat dinainte și care a fost pus deja în aplicare, însă prăbușirea modelului bipolar a ușurat și a grăbit promovarea sa la nivel mondial. De aceea și vedem că evenimentele se desfășoară cu o mare viteză, îndeosebi în ultimele două decenii.

Astăzi trăim prin urmare într-o epocă în care s-a început tentativa impunerii sfârșitului religiilor. În fond suntem martorii unui atac turbat împotriva Ortodoxiei, fiindcă Ortodoxia este adevărul, deci și singura nădejde a omenirii în fața tuturor celor ce vin. În plan secundar însă planul este transformarea întregului areal religios mondial. Tentativa de falsificare a credinței noastre se realizează prin intermediul unui proces artificial de sincretism religios general,

care are ca țel imediat slăbirea conștiinței religioase a popoarelor, nivelarea treptată a specificității religioase a acestora (prin intermediul familiarizării, prin contactele permanente, prin așa zisele dialoguri și rugăciuni comune) și pregătirea psihologică a acestora pentru servirea salatei panreligiei Noii Ere, a cărei pregătire este deja în plină desfășurare. Cine sunt cei care o pregătesc și o servesc, având ca instrumente „papagalii” regionali? Fără îndoială aceiași patroni care promovează și celelalte tentative de sincretism la un nivel mai larg, în cadrul așa numitei globalizări.

În privința globalizării trebuie să facem precizarea că aceasta nu are, desigur, doar dimensiunile economice și politice date (care sunt cunoscute și celor care nu au deosebite preocupări în sfera duhovnicească), ci și alte dimensiuni, parametri mult mai profunzi (pe care mult mai puțini sunt cei care îi bănuiesc). Și mă refer bineînțeles la nivelarea duhovnicească și culturală interplanetară, promovată prin încercările de desființare a culturilor naționale. Și trebui să mai precizăm și faptul că jocul care are loc în acest moment pe planeta noastră este în primul rând unul duhovnicesc și religios – și la nivel cu totul secundar unul politic și economic. Este cazul, cu alte cuvinte, să uităm ineptiile marxiste, potrivit cărora economia are rol primordial, iar toate celelalte reprezintă pasămite suprastructura. Să dăm uitării și ineptiile echivalente capitaliste. Este limpede că scopul real este cucerirea spirituală a popoarelor. Supunerea economică și politică a acestora reprezintă deci în realitate mijlocul cuceririi lor spirituale și nu invers. Miza la nivel mondial nu este puțin mai multă stăpânire politică sau câteva miliarde de dolari în plus, scopul este unul singur: sufletele oamenilor. Dacă nu realizezi acest lucru, este cu totul imposibil să înțelegi ce se ascunde cu adevărat în spatele evenimentelor contemporane mondiale. Și mă refer desigur, printre altele, și la așa-numita „criză economică mondială”, pe care, de pildă, este cu totul comic, aș spune derizoriu (și spun aceasta foarte schematic) să încercăm să o punem pe seama unei simple crize a sistemului capitalist, așa cum afirmă unii analiști. Dimpotrivă, această poveste incredibilă, în care pasămintea datoria mondială depășește de patru sau de cinci ori mărimea reală a economiei mondiale și în care întreaga planetă este prezentată ca datorând sume amețitoare unor centre extrem de misterioase (de tipul Băncii Mondiale), sume care în realitate nici măcar nu există, este o poveste care nu poate fi explicată în termeni economici, ci în termeni exclusiv duhovnicești. Este o evoluție totală artificială, care are ca scop pe de o parte împărțirea bogăției planetare și concentrarea acesteia în mâinile câtorva persoane (bineînțeles, membri de bază ai mafiei sioniste), iar pe de altă

parte, are ca țel destabilizarea mondială, care va crea foarte simplu condițiile economice, sociale și politice propice pentru acceptarea noii mari dogme mondiale.

Și bineînțeles această nouă dogmă este „O religie – O economie – O cultură – O conducere politică”. Orice v-ar aminti aceasta (fie George Orwell, fie Apocalipsa Sfântului Evanghelist Ioan, fie amândouă), esența problemei rămâne aceeași. Și această dogmă, pentru a putea fi impusă, presupune niște popoare neinstruite, cu amnezie istorică, destrămate din punct de vedere etnic, lingvistic și nediferențiate din punct de vedere religios. Și totodată, popoare extenuate de teamă, motiv pentru care, de mulți ani deja, suntem martori ai alarmismului terorist, propovăduit de mijloacele de îndobitocire în masă, deservite puterii. Presupune, de asemenea, mutări de populație în masă, care vor provoca schimbări demografice nivelatoare, așa cum vedem că se întâmplă cu războaiele create de Noua Ordine, ce au ca efect producerea artificială de „refugiați” și planul clar de colonizare ilegală a Europei. Și mai presus de toate presupune neutralizarea Ortodoxiei, care nu e nevoie să fie persecutată în mod vizibil, atâta vreme cât este întinată și denaturată. Amintesc și cunoscuta vorbă a vrednicului de pomenire Părinte Antonios Alevizopoulos, care spunea că obiectivul nu este să fie golite bisericile, ci să se umple cu lume care are cugetul alienat.

Acesta este cadrul general. De aici încolo toate țin de acest cadru, sunt părți ale unui plan mai extins. Să ne gândim la școlile noastre, care au ajuns să fie incubatoare new-age-iste, care produc în masă turme umane ameteite și inculte. Să ne gândim la Universități, și în special la Facultățile de Pedagogie și de Istorie, care produc doar destructurare, suprimare etnică și isterie de tip new-age-ist. Să ne gândim la Facultățile de Teologie, care au devenit sălășuri ale înșelării ecumeniste și ale blasfemiei meta-patristice. Să ne gândim la evoluția care a debutat cu primele mesaje timide despre așa-zisa toleranță, până la vijelia actuală a legiferării și consacrării de tip fascist a oricărei perversiuni și anomalii, pe care de curând am văzut-o și în așa-numitul Parlament elen (pe care, perplecși, cu doar o săptămână înainte l-am văzut luminat de culorile rușinii, în fața sa desfășurându-se nenumărate impietăți și lucruri rușinoase). Să ne gândim nu numai la planul de distrugere duhovnicească, dar și la cel de exterminare națională a țării noastre dătătoare de sfinți, care se realizează prin tot ceea ce niște trădători anticriști și „funcționari” ai sistemului pun la cale astăzi în privința Macedoniei noastre, iar mâine o vor face în privința Traciei, a Mării Egee, a

Epirului. Și să ne gândim de asemenea și la cum au evoluat lucrurile de la primele îmbrățișări prietenești de altădată dintre ierarhii noștri, cardinali romano-catolici, rabini și imami până astăzi, până la Kolimbari și tot ce urmează după Kolimbari, întetirea ecumenismului, ca un cancer care a făcut metastaze pretutindeni, susținătorii credinței noastre fiind supuși deja unui pogrom fățiș și fiind tratați în mod istovitor drept schismatici, extremiști, obscuranțiști – ba chiar și psihopați.

Toate acestea și multe altele încă, ce nu pot fi cuprinse, în mod inevitabil, într-o cuvântare limitată, constituie pagini ale uneia și aceleiași cărți. Și din aceeași sursă provine și întregul verbiaj religios despre iubire, cu presupusul scop de a neutraliza fanatismul, dar și întreaga argumentare în favoarea presupusei nevoi a „respectului față de ceea ce este diferit”, a reprimării rasismului, a „înțelegerii celuilalt” (folosesc, după cum înțelegeți, însăși terminologia new-age-istă), care au însă drept obiectiv real îndobitocirea uniformizantă a popoarelor în cadrul cunoscutului model multicultural. Și tot din aceeași sursă izvorăsc și alarmismul terorist și discursurile despre ordinea și securitatea mondiale sau despre „nevoia” măsurilor de natură economică care trebuie luate la nivel mondial. De mulți ani deja se aud voci care susțin „necesitatea unei conduceri mondiale”. Un bine-cunoscut lacheu new-age-ist, care cu 8-9 ani în urmă interpreta rolul de prim-ministru al țării noastre și care foarte regretabil este că nu se află astăzi într-o celulă foarte adâncă și lipsită de lumina soarelui, într-o închisoare de maximă securitate, a declarat în mod expres, la o conferință care a avut loc la Bruxelles: „we need a global government” (a spus aceasta în limba sa maternă). Astfel de voci se înmulțesc pe zi ce trece. Și vor continua să se înmulțească până când toată lumea va fi convinsă că planeta se îndreaptă spre haos și are nevoie, prin urmare, de un mântuitor mondial.

Să ne întoarcem însă la sincretismul religios, care reprezintă parametrul fundamental al acestui întreg joc, care are drept scop omogenizarea planetei, prin absorbirea tuturor identităților naționale (și în primul rând a celei elen-ortodoxe). Acest joc se manifestă în chip furibund de câteva decenii, având ca principal complice însăși Patriarhia Ecumenică. Și în acest sens nu este nevoie să spunem multe lucruri, este de ajuns să ne amintim întreaga evoluție a lucrurilor, începând cu Meletios Metaxakis până la Atenagora și patriarhul actual, o evoluție tragică de alunecare a cinstitei și adeseori muceniceștii Patriarhiei Ecumenice de altădată în brațele sionismului și de transformare treptată a acesteia, din păzitor autentic al Ortodoxiei, dar și al elenismului, în locaș al înșelării și al învățăturii

greșite, în special în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Să amintim, de asemenea, și de însușirea foarte caracteristică de câteva decenii încoace a Fanarului, de copil răsfățat al politicii americane oficiale, dar și al serviciilor secrete americane, al Clubului Bilderberg, al Fundației Soroș etc. Și fiindcă de mulți ani încoace unele persoane deservite acestor centre de putere ne vorbesc neconținut despre Fanarul martiric, care se află pasămite în captivitatea turcească și în pericol de moarte, iar unii, plin de naivitate, reproduc aceste afirmații, îi informăm că Fanarul de cel puțin 70 de ani încoace numai ostatic nu este, ci dimpotrivă, a fost și rămâne un organism aflat sub protecția absolută a fundațiilor mai sus amintite, pentru a putea să-și joace în libertate rolul de pilon de bază al planului new-age-ist al noii ordini mondiale în direcția alterării Ortodoxiei, a reducerii diferențelor dintre aceasta și restul lumii, a melanjului duhovnicesc al popoarelor și a promovării religiei universale. Această protecție a fost izbitor de clară timp de mulți ani, așa cum o dovedesc în mod vădit întreaga ușurință și rețeaua extinsă a deplasărilor și acțiunilor Patriarhului (precum și a altor reprezentanți ai săi) aproape în întreaga lume și în special în așa-numitul Occident, manifestările organizate în onoarea sa, aparițiile sale la CNN și alte mijloace mass-media de vârf, aservite regimului și vasta sa elogiare ca patriarh al „progresului”, al „ecologiei”, al „iubirii” și al „toleranței”.

Prin această monstruoasă transformare a sa, Patriarhia Ecumenică este de câteva decenii un factor protejat și promovat în mod deplin de către organismul mondial new-age-ist, fapt ce se explică prin poziția instituțională de vârf pe care o deține de 17 decenii încoace ca Biserică Mamă în lumea ortodoxă. Datorită acestei poziții, Patriarhia Ecumenică era necesară în planurile globaliștilor. Prin urmare, o importanță capitală a avut-o și o are rolul său de cal troian în promovarea mișcării ecumeniste, dar și pentru pregătirile mai vaste care au ca obiectiv instaurarea religiei mondiale. Privitor la ultimul aspect, o caracteristică definitorie a pseudoteologiei fanariote este nu numai așa-zisa „teologie a ramurilor”, dar și falsa dogmă new-age-istă și blasfemiatoare, potrivit căreia Dumnezeu este în noi și toate religiile pot să conducă spre El, așa cum expressis verbis a spus patriarhul actual în anumite împrejurări. Rolul Patriarhiei Ecumenice este, așadar, foarte important și aceasta transpare și din puternica influență pe care o are asupra Bisericii Greciei, care în ultimele decenii se afundă și ea, cu mișcări repezi, în nisipul mișcător al înșelării. Într-o stare semănătoare se află însă, din păcate, în ultimii ani, și mare parte a ierarhiei lumii ortodoxe slave.

După toate cele menționate cred că reiese în mod clar de ce evenimentul din Kolymbari constituie un pas fundamental în cadrul acestui întreg plan new-age-ist al ultimelor decenii. Drumul spre instaurarea religiei universale presupune în primul rând unificarea lumii așa-zis creștine, adică unirea Bisericii celei Una și Unice (Biserica Ortodoxă) cu papistașii și cu toate celelalte formațiuni protestante occidentale. O etapă de bază în această evoluție a lucrurilor ar fi un sinod al lumii ortodoxe, care chiar dacă nu ar putea să decidă ad-hoc această unire dorită atât de mult de unii, ar pregăti terenul, înlăturând cele mai multe dintre obstacolele de ordin teologic și eclesiologic. Aceasta s-au ambiționat să facă promotorii așa-zisului Sfânt și Mare Sinod, de aceea am și fost martorii unui atât de mare interes în privința acestuia nu numai din partea lumii papistașe și protestante, dar și din partea reprezentanților altor religii și a delegaților puterilor seculare.

Amintesc faptul că la Kolymbari au defilat ca observatori sau servili slujitori, reprezentanți ai Uniunii Europene, ai conducerii Statelor Unite, agenți CIA și o întreagă lume de acest soi, care a luat măsuri draconice de presupusă siguranță, în realitate de spionare, de interceptare și de urmărire. Amintesc, de asemenea, și ceva foarte sugestiv, faptul că participarea Patriarhiei Serbiei în Kolymbari a fost rezultatul presiunii sufocante exercitate de Ministerul de Externe american - au ieșit la suprafață documente oficiale, care certifică acest fapt. Avem, desigur, și nenumărate alte indicii clare în privința deosebitei însemnătăți pe care exponenții noii ordini mondiale au atribuit-o succesului pseudosinodului.

În fapt însă acest plan cu certitudine a eșuat și rezultatul a fost o simplă adunare de înșelători și înșelați, o întrunire care, în mod vădit, nu doar că s-a aflat în înșelare, dar a fost și anticanonică, în cadrul acesteia fiind reprezentată o foarte mică parte a lumii ortodoxe (și aceasta, în mod tâlhăresc). Însă, bineînțeles, fiindcă instructorilor tuturor acestor planuri nu le-a fost cu putință să accepte eșecul, s-au întărit în continuare, încercând, prin manifestări continue, prin publicații și conferințe, să se convingă pe ei înșiși și să îi convingă și pe alții că pseudosinodul a fost un succes. Și după aceea s-au întărit încă și mai mult, străduindu-se - în mod grosolan și fascist, să impună tâlhărește deciziile din Creta ca fiind pasămintă vocea Bisericii. Toate cele la care suntem martori în ultimii doi ani, toată această frenezie ecumenistă, precum și duhul de prigonire împotriva mărturisitorilor credinței noastre sunt roadele acestei evoluții.

În încheiere, repet că sunt cu adevărat emoționat aflându-mă în mijlocul atâtor părinți luptători și în mijlocul dumneavoastră al tuturor. S-au spus multe despre

modalitățile de reacție și rezistență pe care le avem noi, creștinii ortodocși. Din păcate, la doi ani după Kolymbari, reacția din partea poporului credincios rămâne decepționantă. Cei foarte puțini la număr, care au decis să reziste la Termopile, rămân foarte puțini, în timp ce majoritatea covârșitoare continuă să rămână în nerozia celei mai ignorante nepăsări și foarte mulți din cvasi-elita spațiului ecleziastic continuă să se îngrijească încă de probleme secundare și anodine în loc să se preocupe de problema arzătoare (de care nu sunt dispuși să se ocupe din cauza fricii sau a comodității). Nu are însă rost să te ocupi doar de unele dintre simptomele bolii și să lași neatinsă cauza acesteia. Și, desigur, trădarea credinței noastre, împreună cu apostazia noastră generală, este principala cauză a întregului profund declin și colaps pe care îl trăim astăzi, la toate nivelurile. Și reamintesc faptul că ori de câte ori ne-am trădat credința au acționat anumite „legi duhovnicești”, am trecut prin pericole enorme la nivel național și am trăit tragedii, ca popor, de-a lungul istoriei. Și nu avem dreptul să uităm acest lucru mai ales astăzi, când ne aflăm în fața unei alte tragedii naționale, puse la cale de politicieni trădători, care doar cu numele sunt greci, și de ticăloase instrumente ale Noii Ordini.

Pe de altă parte, desigur, oricât de sumbre ar părea lucrurile, din toate privințele, nu trebuie să ne descurajăm. Să ne amintim ce spunea Sfântul Paisie, că cei puternici ai pământului au planurile lor, dar și Dumnezeu are propriile Sale planuri. Să ne amintim și ceea ce este scris în Evanghelia după Luca, despre turma cea mică, ceea ce scrie Apostolul Pavel despre aluatul cel puțin, dar și cuvântul atât de dătător de speranță al Sfântului Ioan Gură de Aur, că „e de ajuns un singur om înflăcărat de râvna (credinței), ca să îndrepte tot poporul”. Noi să ne ducem, deci, lupta – și duhovnicește, dar și lumește – să facem puținul pe care îl putem face și Dumnezeu va rândui. Să-L rugăm, în anii din urmă, care vin, să ne dea lumina, ca să nu ne clătinăm, și putere, ca să ne facem datoria! Astfel vom avea și îndrăzneală acum înaintea Lui, iar mai târziu „răspuns bun la înfricoșătoarea judecată”.

Vă mulțumesc foarte mult. Maica Domnului să fie cu noi! Libertate!